

# DIN ISTORIA LUPTEI REVOLUȚIONARE

Programată în săptămîna dramaturgiei originale, premiera Teatrului Muncitoresc C.F.R.\* a adus prin textul dramatic al lui Simion Macovei, un omagiu sărbătorii aniversării a 45 de ani de la crearea Partidului Comunist Român.

Pe 40 metri lungime de undă adaugă un nou episod în dramaturgia închinată trecutului de luptă al comuniștilor români. Eroi piesei se află angajați în lupta pe care partidul a dus-o în ilegalitate împotriva dictaturii militarofasciste și a războiului antisovietic. Autorul și-a propus să lumineze, într-o suită de tablouri-schițe dramatice, câteva din trăsăturile esențiale de caracter ale ilegalistilor, să-i înfățișeze în acțiuni caracteristice, în împrejurări concludente. Pavel Bunea (revoluționar consecvent, combativ, gata de eroism și jertfă de sine dedicată cauzei poporului) capătă misiunea de înaltă răspundere de a organiza transmisii clandestine de radio și de a face să răsunе, pe calea undelor, cuvîntul partidului în această grea perioadă. Furia opresorilor pune în mișcare aparatul polițienesc. În grija vigilență a comuniștilor de a păstra „vie” vocea postului de radio, înfruntînd primejdii uriașe, stă cheia acțiunii piesei. Aceste împrejurări dramatice, S. Macovei le pune în lumină, creionînd cu precădere, alături de eroul central, un grup de uteciști, printre care apare proeminentă silueta lui Ștefan Bunea, fiul luptătorului ilegalist. Un fior de dragoste, o provocare organizată de un denunțator strecurat în celula comunistă, sfîrșitul tragic al lui Pavel, aspecte din munca ilegală a tinerilor și relațiile lor cu mun-

ditorii, iată componentele mozaicului în care e sudată piesa. Fragmente „surprinse pe viu”, fără patos emfatic sau declarativ, o firească idilă adolescență între un băiat și o fată, aflați în încleștarea luptei ilegale, o cursivitate de narații dramatice și o intrigă condusă cu îndemînare — mai ales către final — și care captează atenția, sînt, în afara tematicii, unele certe calități ale piesei, ce merită a fi relevate.

Caracterul fragmentar al scenelor duce însă la sărăcirea universului personajelor. Curba evoluției lor e mereu retezată tocmai cînd ea începe să se contureze. Din această pricină, eroii se văd înestrați cu cîte o singură trăsătură personală — dată, ca în logică, aprioric demonstrației. (Excepție face trădătorul Comșa, a cărui față și a cărui acțiune — prin firea lucrurilor, ambigue — înnoadă mai palpitant unele secvențe.) Piesa poartă, de aceea, puternic amprenta unui reportaj demonstrativ. Evident, și transcrierea faptei nude poate avea o încărcătură emoțională; chiar fără peripeții scenice, destinele cu perspectivă larg umană puse în cauză de Macovei ar fi putut da amploare unei emoții de o mai înaltă și mai vibrantă calitate, dacă autorul s-ar fi oprit mai analitic la înfruntarea lor.

Dinu Cernescu a adus, prin munca sa regizorală, o contribuție esențială la realizarea scenică a lucrării lui Simion Macovei. Spectacolul e *povestit* „pe nerăsuflăte”, în ritmul grăbit al unor narații pătrunse de emoție. Domină autenticitatea simplității, un dramatism firesc și o

\* PE 40 DE METRI LUNGIME DE UNDĂ de Simion Macovei.

Regia: Dinu Cernescu. Scenografia: Sanda Muștescu. Distribuția: ♣ Colea Răutu (Pavel Bunea); S. Mihăilescu-Brăila (Comșa); Ion Gheorghiu (Doctorul); ♣ Mariana Mișuț (Sanda); Corado Negreanu (Șteflea); Corneliu Dumitraș (Ștefan Bunea); Ernest Maștei (Turcul); Ion Vilcu (Bonciu); Simion Negrilă (Barosanul); Sabin Făgărășanu (Pirvan); Minel Klepper (Gardianul); Lucia Cristian (Gravida); Petre Laurențiu (Ionescu); Radu Gh. Zaharia (Gavrilă); Florin Tănase (Andrei); Geo Berechet (U.T.C.1); Sorin Postelnicu (U.T.C.2); Iulian Negulescu (Tinărul).



Sabin Făgărășanu (Pirvan), Colca Răutu (Pavel Bunea) și Mariana Mișuț (Sanda)

cursivitate ce mărturisesc rafinament artistic. Regizorul nu s-a lăsat furat de proporțiile temeii și nu a dat reprezentății un cadru hipertrofiat, disproporționat, în raport cu „dimensiunea” textului; i-a dat însă o aură de noblețe și umanitate caldă și a avut în același timp grija preciziei, plasând fiecare scenă într-un anume climat definitoriu. Prologul — câteva vorbe schimbate de doi deținuți politici, unul eliberat, celălalt proaspăt încarcerat — ne introduce dintr-o dată în atmosfera eroică și tragică a piesei: întâlnirea dintre tată și fiu, încadrată într-un sobru joc de lumini și umbre, are un dramatism bărbătesc, reținut; un magazin de rochii de mirească, în care acționează uteciștii, e străbătut de o rază de lumină tinerească, veselă; casa ilegală care adăpostește postul de radio și pe bătrînul Bunea sugerează, cu aerul ei auster, convingerea optimistă ce înalță drumul de sacrificii al eroului; toate sînt doar cîteva momente în lanțul de tablouri legate de Dinu Cernescu în spectacol.

Cît privește compoziția de ansamblu a spectacolului, linia sa plastică, precum și unele remarcabile portrete individuale se înscriu ca tot atîtea merite ale regizorului în promovarea textului. Colca Răutu a fost protagonistul spectacolului. Vibrant, direct, lipsit de artificii, el a împlinit rolul fără efort, cu momente de

autentică emoție. S. Mihăilescu-Brăila a jucat rolul unui trădător, cu mobilitatea sa scenică atît de caracteristică, împlinind datele textului cu o prezență convingătoare.

Mariana Mișuț a conferit Sandei ceva din acel farmec inefabil cu care își luminează de obicei personajele, pe care le interpretează cu tineresc entuziasm liric. Cîteodată a fost însă mai puțin aproape de silueta eroinei — prin unele ipostaze „operetistice”. Corneliu Dumitras a marcat prin cîteva bune momente — mai ales cele de dramatism intens — puritatea morală a utecistului Ștefan.

Trebuie să notăm și cîteva siluete episodice, bine angrenate în contextul spectacolului: Ion Gheorghiu (Doctorul), Sabin Făgărășanu (Pirvan), Ernest Maftעי (Turcul), Ion Vilcu (Bonciu) și să amintim de mai puțin inspiratele scene ce dau sentimentul unor lucruri de multe ori văzute: episoadele de la poliție.

Pentru jocul spontan, pentru prezențele lor tinerești în spectacol, menționăm pe studenții în actorie: Florin Tănase, Geo Berechet, Sorin Postelnicu, Iulian Negulescu. Merită subliniate decorul simplu și sugestiv al Sandei Mușatescu și luminile de o plastică elocventă, care au desenat un final excelent.

Al. Popovici